

ČÁST I

Kapitola čtvrtá

DŮSLEDKY A DOPAD LIDSKÉHO DUCHOVNÍHO ÚPADKU NA VÝVOJ ČLOVĚČENSTVA JAKO CELKU

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 103 – 118, 4. kapitola, část I.

Aby se správně chápaly a pojímaly všechny důsledky a dopady lidského duchovního úpadku na vývoj člověčenstva jako celku, je nutné nejprve stanovit a určit pravou povahu a principy původního a ryzího člověčenstva.

Je důležité si uvědomit, že stvoření člověčenstva jako celku nastalo, proběhlo a stalo se z Nejvyššího. Protože cokoli, co nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, obsahuje a obnáší v sobě všechny Jeho/Její kategorie, principy, atributy a jejich odvozeniny, je tedy člověčenstvo jako celek, čili v kombinaci, odrazem, obrazem a podobou Nejvyššího. V tomto smyslu se tedy člověčenstvo jako celek jeví před Nejvyšším jako jedna sentientní entita - relativní pouze k Absolutní sentientní entitě, kterou je Nejvyšší.

Člověčenstvo jako jedna vědomě uvědomělá entita je výsledkem a důsledkem nejzazšího tvořivého úsilí Nejvyššího, jehož účelem je, aby se do člověčenstva vložily všechny principy, atributy, kategorie a jejich odvozeniny, které jsou v Nejvyšším obsaženy v absolutním smyslu. Toto vložení ustanovuje základnu pro sdílení a oplácení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího ve všech úrovních, dimenzích a krocích a stupních všech jsoucn a bytí od nejnítěrnějších až po zevní. Tento tvořivý počín se nakonec projevuje v konkrétní, vnímatelné a fixní podobě v přírodním kroku s jeho stupni, kam bylo lidstvo situováno a kde se udržuje jako nádoba tohoto vložení.

Z těchto krátkých předběžných úvah plynou následující principy původního, ryzího a pravého člověčenstva:

1. Přirozenost pravého člověčenstva má svůj původ pouze v Absolutní přirozenosti svého Stvořitele. Jelikož Nejvyšší, kdož jest Stvořitelem člověčenstva, jest Absolutní sentientní entitou, která ustanovuje Absolutní duchovnost, jak byla definována před tím, pravou přirozeností člověčenstva byla tedy úplná čivost - relativní pouze k Absolutnosti Nejvyššího - která ustanovuje samotnou jeho duchovnost. Proto je možné usuzovat, že člověčenstvo jako celek bylo a je od nejnítěrnějšího až po nejzevnější svého jsoucn a bytí zcela, úplně a naprosto duchovním stavem a duchovním procesem. Na této duchovnosti závisí sám jeho život. Čím větší stupeň duchovnosti člověčenstva, tím více se přibližuje k Nejvyššímu. Čím více se přibližuje k Nejvyššímu, tím více se člověčenstvo stává pravým a ryzím. Čím nižší stupeň jeho přiblížení, tím nižší stupeň jeho pravosti.

2. Duchovní stav a duchovní proces původního člověčenstva určuje jeho funkci a působení. Veškeré funkce a působení člověčenstva slouží v nejzazším smyslu v

souhrnu a jednotlivě k udržování, zachování, podpoře a vytváření základny neustálého duchovního pokroku všech svých jednotlivých členů a jeho samotného obecně.

3. Ryzí a pravé člověčenstvo bylo nejzazším odrazem neustálého Absolutního tvůrčího úsilí Nejvyššího. V tomto odrazu se projevily všechny úrovně, kroky a stupně každého tvůrčího kroku v neustálé progresi. Pravé člověčenstvo bylo tehdy jevištěm, na němž se odehrály tyto kroky ve Stvoření ve své konkrétní pevné formě. Protože veškeré takové kroky tvůrčího úsilí pocházely z Absolutní lásky a Moudrosti Nejvyššího, byly všechny absolutně pozitivní povahy. Ryzí a pravé člověčenstvo bylo tudíž základem a základnou, na nichž se uskutečnila a aktualizovala ve svém konkrétním projevu pouze pozitivní nastávání, probíhání a stávání se z Nejvyššího.

4. Ryzí a pravé člověčenstvo bylo nejzazším odrazem a konkrétním projevem všech duchovních zákonů a principů, na nichž je založeno, jimiž je ovládáno a udržováno veškeré uspořádání v jsovcu a bytí. Takové člověčenstvo bylo souhrnem a celostí těchto zákonů, které mu umožňovaly být funkčním a tvořivým celkem. V člověčenstvu mají všechny duchovní zákony a principy formu, kterou vstupují do aktuálních dějů svých důsledků a následků.

5. Ryzí a pravé člověčenstvo bylo základnou a základem, na kterých se všechny předešlé souvztažné faktory předcházejících, následných a simultánních kroků a stupňů postupně stávaly plností svého vlastního jsovcu a bytí. Takové člověčenstvo bylo pravou konkrétní reakcí všech duchovních dějů, které se odehrávají od nejnižšího následně až po nejvyšší přírodního kroku s jeho stupni. Udržovalo duchovní proudění transformujíc je do utváření jedinečné duchovnosti, jíž se ve zkušenosti prožívala lidská duchovnost ve svých nekonečných variacích a projevech.

6. Duševnost pravého a ryzího člověčenstva obsahovala všechny kategorie, principy, atributy a odvozeniny duchovního stavu a procesu, relativní jen k Absolutnímu stavu a Procesu Nejvyššího. V této duševnosti je Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

7. Duch pravého a ryzího člověčenstva byl přijímačem a centrem, ve kterém sídlil Absolutní Duch Nejvyššího a z něhož On/Ona působil ve veškerých funkcích člověčenstva od nejnižších až po nejvyšší úroveň a stupně. Z něho pocházejí veškeré hodnoty a systémy, dle nichž lidstvo funguje a jimiž je udržováno ve svém jsovcu a bytí. Všechny hodnoty a systémy člověčenstva byly zaměřeny k většímu duchovnímu uvědomění a lepší reflexi neustálého Absolutního tvůrčího úsilí Nejvyššího.

Tyto hodnoty a systémy odvozovaly svůj původ z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího, a tudíž odrážely a nesly všechny atributy a odvozeniny této Lásky a Moudrosti. Lze říci, že pravé lidstvo bylo tělem, ve kterém měl svůj pravý domov duch ryzí lásky a ryzí moudrosti z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Taková pozice a funkce ustavovala pravý smysl a obsah všech hodnot a systémů člověčenstva.

8. Pravá přirozenost ryzího člověčenstva byla dynamická. To znamená, že veškeré jeho hodnoty a systémy byly vnímány jako neustále se měnící, pozměňující, pohyblivé, ohebné, přizpůsobující se a uzpůsobující se dle nových duchovních vlivů, které lidem přinášely stále vyšší, lepší a přesahující chápání a fungování ve prospěch všech a všeho ve Stvoření. Jednou z funkcí člověčenstva bylo zajistit, aby se duchovní proudění neustále nového tvůrčího úsilí nikdy nepřerušilo tím, že se lidské hodnoty a systémy obrátí do statického rozpoložení, které by zadusilo jakýkoli duchovní pokrok. Ryzí a pravé člověčenstvo neslouží pevně stanoveným hodnotám a systémům, ale

veškeré systémy a hodnoty slouží a přizpůsobují se člověčenstvu a jeho neustále se měnícím potřebám.

9. Kolektivní vědomí pravého a ryzího člověčenstva bylo vyvažujícím principem, kterým bylo možno pravdivě manifestovat jednotu, jedinstvo a harmonii jediné při diverzifikaci individuálních odchylek a při nekonečné variaci jedinečných zkušeností všech lidí. Jednou z hlavních funkcí člověčenstva byla tedy nejzazší ochrana a ostraha lidské individuální svobody a nezávislosti a vytváření náležitých duchovních, duševních a fyzických prostředí pro vlastní tvůrčí úsilí, svobodu volby, neustálý růst, seberealizaci a sebeaktualizaci.

Člověčenstvo bylo schopno vytvářet neustálé příležitosti pro všechny, aby byli tím, čím jsou ve své esenci a substanci při plném přijímání, respektování a uznávání odlišnosti a jedinečnosti každého jednotlivce. Pravá duchovní přirozenost člověčenstva byla vybudována na této odlišnosti a jedinečnosti. To bylo jeho skutečnou duší. Konformita, početnost, uniformita, masovost a jiné podobné výrazy byly u původního člověčenstva neznámými faktory.

10. V ryzím a pravém člověčenstvu se všechny události, dění a činy hodnotily, posuzovaly a soudily korespondujícími faktory jejich duchovních příčin a jejich duchovního původu. Zákon souvztažností byl tedy základnou a základem, z nichž se budovaly a odvozovaly všechny ostatní principy, směrnice, pravidla a zákony.

Tento zákon předpokládá Absolutní stav a Absolutní proces se všemi absolutními kategoriemi, principy a odvozeninami, které jsou ve své podstatě absolutně duchovními. Jejich absolutní působení má za výsledek nekonečný počet a nekonečnou variaci nastávání, probíhání a stávání se mnoha následných kroků, dimenzí a jejich souběžných stupňů, kde se projevují ve specifičnosti své vlastní přirozenosti na každé relevantní úrovni, kroku, dimenzi a stupni.

Jakýkoliv ryzí duchovní princip a jeho esence a substance v Nejvyšším má ve všech následných úrovních a krocích zvláštní projev a prezentaci v souladu s účelem a charakterem, s jakým byl tento zvláštní stupeň či krok vybudován. Tento stupeň či krok byl ovšem zbudován z těchto ryzích principů a byl manifestací duchovního zákona, dle něhož Absolutno udržuje sebe samo nekonečnou variací a nekonečným počtem jsoucen a bytí, která jsou relativní k Absolutnímu jsoucnu a Bytí. To určuje nekonečné zvláštnosti, jimiž a skrze něž se projevuje a je přítomen jakýkoli ryzí, esenciální a substanciální duchovní princip.

Tudíž lze jakékoli zvláštní události, dění, akce či nastávání pochopit jediné z jejich ryzího, esenciálního a substanciálního Původce. Jakýkoli jiný zdroj jejich výkladu by měl za výsledek zkreslení faktů a vytvoření následných nesprávných závěrů. Taková situace by se neslučovala s pravou a ryzí přirozeností člověčenstva.

11. Tato struktura pravého a ryzího člověčenstva byla založena na principech stvoření jakékoli číjící entity. Sestává z nejniternějšího, zprostředkujícího a nejzevnějšího stupně. Nejniternější stupeň člověčenstva byl jeho duchem, zprostředkující stupeň jeho duší a nejzevnější stupeň jeho tělem. Život jakéhokoli člověčenstva je určen kvalitou jeho ducha, úrovní jeho duchovní pozice v přiblížení k Nejvyššímu a mírou totožnosti s Nejvyšším. To pak určuje kvalitu duševnosti člověčenstva, jeho stabilitu, neměnnost a vyrovnanost i preciznost jeho schopnosti transformovat duchovní principy do své projevené duševnosti. Taková transformace vede k vytvoření vnější struktury člověčenstva, jak je reprezentována jeho nejzevnějším čili přírodním stupněm.

V takové struktuře tedy vše nastává, probíhá a stává se následně z nejnítěrnější úrovně, dokud se to nezaktualizuje a nezrealizuje transformací skrze zprostředkující stupeň do konkrétní reprezentace, již se ustanovují způsoby působení, reagování a chování člověčenstva.

Jelikož je vnitřní stupeň složen z duchovních principů, má vše ostatní ve struktuře člověčenstva duchovní souvztažnost a je možné tomu rozumět pouze vzhledem k pojmu duchovnosti.

Pravé člověčenstvo je tedy ztělesněnou inkarnací samé duchovnosti, ve které je Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

12. Přítomnost Nejvyššího v duchovní struktuře ryziho a pravého člověčenstva byla zdrojem a pramenem jeho života a dávala mu účel a cíle jeho jsoucna a bytí. Jedním z cílů a účelů takového člověčenstva bylo uzpůsobit souhrnný počet všech jednotlivých zkušeností a projevů celku aktivit všech lidí, ze kterých sestává člověčenstvo. Tyto zkušenosti a tato vyjádření ustanovují pravou formu již a skrze níž se projevuje Absolutní přítomnost Nejvyššího v každém jednotlivci zvlášť a v člověčenstvu obecně.

Zároveň člověčenstvo vytvořilo jedinečnou konglomeraci sjednocení celistvosti, která mu dává přímý přístup k oplácení a sdílení všeho toho, co má se vším ostatním v nejzazším smyslu s Nejvyšším. To pak umožňuje každému zachovat individualitu vlastní zkušenosti a vyjádření a zároveň mu to umožňuje, aby měl skrze tuto konglomeraci zkušenost a vyjadřování někoho jiného, aniž by se musel vzdát své vlastní individuality a stát se někým jiným. Pravé a ryzi člověčenstvo slouží tomuto účelu.

13. Motivující faktory fungování pravého a ryziho lidství byly v rukách Nejvyššího nástrojem a prostředkem pro přenos dokonalejší a větší míry Absolutní lásky a Absolutní moudrosti, než která by byla možná jednotlivými jedinci a jejich prostřednictvím. Celkový součet těchto přenosů všemi individui, ze kterých se skládá člověčenstvo, se tak více přibližoval k Absolutnímu přijetí takové lásky a moudrosti Nejvyššího. Kvůli této důležité funkci člověčenstva byl každý a kdokoliv schopen zakoušet a sdílet - skrze tuto celkovou sumu reprezentovanou člověčenstvem - větší míru Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího, než kdyby byl omezen jen na své vlastní schopnosti a možnosti vlastního přenášení.

Touto schopností se každý stává více a více sám sebou kvůli většímu přijímání a přenášení lásky a moudrosti od Nejvyššího. Čím více a více se kdo stává sám sebou, tím více si je vědom přítomnosti Nejvyššího. Čím více si kdo uvědomuje přítomnost Nejvyššího, tím více má života a žije z této přirozenosti.

14. Funkce ryziho a pravého člověčenstva byla vždy určena užitečností služby, jakou poskytovalo svým individuím. Cílem byl vždy optimální blahobyt každého jeho příslušníka. V tomto člověčenstvu byla vždy dokonalá souvislost mezi blahobytem každého jeho člena a jeho celkovým blahobytem. Jakékoli přehlížení blahobytu jednotlivce by vedlo ke ztrátě užitečnosti člověčenstva. Pravý užitek se poskytoval jen s ohledem na každého, a ne na abstraktní mnohost, v níž je jednotlivce přehlížen a obětován abstraktnímu.

15. Jakékoli vnější instituce a ustanovení pravého a ryziho člověčenstva byly jen pro udržování příjemného a funkčního prostředí, ve kterém každý nalézal nástroje a prostředky pro své vlastní duchovní, duševní, citové, intelektuální, sexuální a fyzické vyjádření dle svých vlastních jedinečných potřeb. Takové instituce a taková

ustanovení skutečně lidem sloužily. Užitečnost jejich existence byla vždy určena tím, jak poskytovaly blahobyt pro každého.

16. Pravé a ryzí člověčenstvo je v rukách Nejvyššího nástrojem a prostředkem pro dosažení většího stupně celkového univerzálního poznání a pro jeho zvláštní použití, které by se mohlo uskutečnit v každém jednotlivci. Každý jednatel tedy měl prostřednictvím této zvláštní funkce člověčenstva přístup ke kumulativnímu součtu všech dostupných poznatků všech jedinců, z nichž se člověčenstvo skládá. Všem byla poskytnuta příležitost pro nerušenou tvůrčí snahu, stálý růst a zdokonalování všech hodnot a systémů, které byly k dispozici pro celkové fungování člověčenstva. Člověčenstvo se tedy stalo nevyčerpatelným zdrojem poznání pro každého, kdo má touhu je použít pro svůj vlastní pokrok, zlepšení a růst. Čím lepším se kdo stal, tím se stal více znalým, a tím se stalo lepším a více užitečným veškeré lidstvo. Tato vzájemná interakce vytvářela větší vnímání Absolutní přítomnosti Nejvyššího. To vedlo k většímu duchovnímu uvědomění a štěstí každého jednotlivce.

17. Sebeuvědomění pravého a ryzího člověčenstva bylo vždy určeno a založeno přijetím faktu, že není samoučelné ani není jeho jediným cílem. Jeho účelem bylo znásobení všeho, co nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, aby tak bylo vše neustále k dispozici každému jednotlivci v mnohem větší míře a větším rozsahu, než v jakém by to mohl sám vnímat nebo mít. Takové znásobení se stává základnou a základem duchovního pokroku každé jednotlivé osoby. Bez tohoto zmnožení by se zdroje, které má kdo k dispozici, mohly vyčerpat kvůli jeho relativnímu rozpoložení. To by vedlo k duchovní a všeobecné duševní stagnaci a nakonec ke smrti. Protože v kumulativním součtu všeho jako v celku reprezentovaném člověčenstvem sídlí Absolutnost Nejvyššího, kvůli tomuto znásobení člověčenstvem a s jeho pomocí se nemůže nikomu stát, že by mu došly příležitosti k růstu, tvořivosti a produktivitě, které udržují život. Toto je tedy pravým účelem a cílem fungování člověčenstva.

18. Pravé a ryzí člověčenstvo v plnosti své funkce je - jako jednota, jedinstvo a harmonie projevení se nekonečného počtu a nekonečných variací veškerých zkušeností a vyjádření všech jeho členů - příkladem působení Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího, kdož jest Absolutním jedním. Tudiž byl každý náležitý vztah založen na základě poměru dvou jednotlivců. Mnohost byla znásobením Absolutního jednoho. Proto nebylo člověčenstvo samo o sobě účelem a cílem stvoření, neboť by se na takové bázi nemohl založit žádný vztah k Nejvyššímu. Každý má s někým vztah na základě svobodné volby. Duchovní i jiné vymoženosti člověčenstva jako celku by se nemohly dostat k samotnému jednotlivci, pokud tento jednatel nepřispěje ze svého vlastního svobodného rozhodnutí k celku vymoženosti člověčenstva. Jenom jednotlivci soudí a jsou souzeni. Člověčenstvo samo nemůže soudit a být souzeno. Bylo souzeno a soudilo jen kvůli jednotlivcům a těmi jednotlivci, ze kterých se skládá, za účelem a z důvodů, které byly uvedeny výše.

To bylo tedy ryzím a pravým smyslem utvoření člověčenstva, než pseudotvůrci započali lidský duchovní úpadek. Takové bylo uspořádání původního člověčenstva na planetě Zemi až do doby obratu, kdy započal postupný úpadek duchovnosti.

Jakmile se uskutečnilo popření základních principů duchovnosti, které jsou za veškerým stvořením, celkový smysl, funkce a účel člověčenstva jako celku se změnil. Postupná ztráta potřeby uznávat fakt, že vše se odvozuje z duchovních principů Nejvyššího, vede k úplně odchylnému vývoji a působení člověčenstva jako celku.

Je zřejmé, že jestliže se přehlídí, znehodnocuje či pojímá jako výsledek náhodného fungování hmoty duchovní zdroj, základna a báze, ze kterých je vybudován pravý

smysl života, neshledává se ve fungování a působení takového člověčenstva nic původního a ryzího a všechny produkty a výsledky takových funkcí a působení jsou zcela protikladné k tomu, čím je a bylo pravé člověčenstvo.

Tudíž po tom, kdy pseudotvůrci uspěli v nastolení podvodného napálení, počali nové pseudočlověčenstvo s vývojovými pravidly, směrnicemi, zákony a principy, které by mohly úplně a zcela překroutit, zkazit a nakonec i zničit jakoukoli pravou a ryzí funkci a smysl, kvůli nimž je člověčenstvo v jsoucnu a bytí.

Pro pseudotvůrce bylo nutné soustavně se snažit prokázat, že člověčenstvo by mohlo být a fungovat bez jakékoli duchovnosti, nebo se zkreslenou a znehodnocenou duchovností. Jakékoli člověčenstvo, které zavrhuje anebo odmítá svůj pravý duchovní původ, účel a funkci, postrádá sám smysl pravého člověčenstva. Ztrácí tedy základ a oprávnění k tomu, aby bylo a nazývalo se člověčenstvem.

Z tohoto důvodu - jakmile se v duchovním vývoji člověčenstva nebraly v úvahu duchovní principy - nemohlo se již pokládat za člověčenstvo, ale pouze za úchylku, zkreslení a deformaci pravého člověčenstva. Takové člověčenstvo se v praxi stalo pseudočlověčenstvem.

V tomto smyslu je omylem nazývat současné existující lidstvo na planetě Zemi „člověčenstvem“. Na místo toho je ho třeba OD chvíle podvodu s jeskynním člověkem nazývat pseudočlověčenstvem.

Pseudotvůrčí snaha pseudotvůrců se vždy odvozovala od ukradených principů pravého tvůrčího počínání Nejvyššího. Jelikož pseudotvůrci sami ze sebe nemohou vytvořit nic nového, musí napodobovat pravé tvůrčí počiny Nejvyššího. Protože bylo ale nemožné vytvořit cokoli pozitivního z negativního a zlého záměru, cokoli se za tím účelem napodobilo, mohlo být pouze úchylkou, zkažením, deformací a překroucením původního a ryzího zdroje.

Aby se odpovědělo na původně položenou otázku, bylo dovoleno vstoupit do existence - jako výsledku Velkého plánu - překroucenému, úchylnému, zkaženému a zdeformovanému člověčenství, které se může nazývat pseudočlověčenstvem.

V pseudočlověčenství jsou tedy všechny původní principy, pravidla, zákony, cíle a účely bytí potlačeny, ovládnuty, podrobeny represím či obráceny v opačné - negativní. Cokoli se tedy v takových pseudopodmínkách vytvoří, je bez ohledu na skutečnost, že to obsahuje zrnka pravdy, a bez ohledu na to, že se to jeví jako dobré a pozitivní, zcela a úplně založeno na nesprávných principech a vybudováno na špatných důvodech a se špatnými účely, a proto to nemá v nejzazším smyslu žádnou platnost.

Je řečeno, že v pseudostvoření jsou obsažena zrnka pravdy. Tomu je nutno rozumět v následujícím smyslu: Protože je jakékoli pseudostvoření napodobením ukradených ryzích tvůrčích principů Nejvyššího, musí obsahovat původní ideje, ze kterých se toto napodobování odehrává. Tyto původní ideje tvoří zrnka pravdy, která obsahuje kvůli tomuto napodobení jakákoli taková situace. Negativní stav sám o sobě nemůže být a existovat bez svého pozitivního protějšku. Avšak pozitivní stav je skutečností v sobě a o sobě a jeho existence je tedy nezávislá na stavu negativním. Ve skutečnosti, že existence a bytí negativního stavu se všemi jeho funkcemi zcela a úplně závisí na pozitivním, a tedy se stává neustálým znovupotvrzováním pozitivního, spočívá toto samotné zrunko pravdy, které je čistě duchovním faktem.

Jak už bylo před tím řečeno, jsou tato zrnka pravdy nevyhnutelně obsažena ve všem kvůli právě uvedenému principu, který je základním zákonem Absolutní prozřetelnosti

Nejvyššího. Nejvyšší jej neustále využívá k tomu, aby přiváděl pseudočlověčenstvo do pravé a ryzí podoby, z níž odvozuje svůj původ - do pravého a ryzího člověčenstva. Povaha Absolutní prozřetelnosti Nejvyššího je taková, že může použít a využívá vše negativní, aby to nakonec sloužilo dobrému účelu ve prospěch člověčenstva. Toto je zákon Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího.

Jakmile se tedy ustanoví pseudočlověčenstvo, funguje, působí a vyvíjí se dle pseudoprincipů odmítání všeho pravého, původního a skutečně duchovního. To pak vede k následujícím důsledkům a dopadům na jeho celkový vývoj:

1. Pravá duchovní struktura přirozenosti člověčenstva je buď zavržena, či potlačena a uzavřena tak, že je jen malý, či není vůbec žádný přístup k jeho nejnižšímu stupni, který tvoří jeho ducha. Takže duch takového pseudočlověčenstva se zcela vytratí, nebo projde zvrácenou přeměnou v pseudoducha, který napájí veškerou duši i tělesnost pseudočlověčenstva falešnými principy, opačnými k pravým duchovním principům. Pojem Nejvyššího je tímto pseudoduchem vypuzen nebo nahrazen nesprávnou představou něčeho či někoho temného, nevýrazného a vzdáleného, co či kdo nemůže v sobě mít nic zachytitelného či nemá žádný konkrétní souvztažný význam. To nakonec vede k vytvoření ateismu, materialismu, panteismu a k množství neduchovních náboženství.

Taková situace nutně vyžaduje uzavření přímého přístupu do nejnižšího stupně, takže nemůže být využíván jako zdroj pro vytváření více a větších neustále devastujících situací, okolností a událostí, což by mohlo vést k úplnému zničení a smrti všech členů pseudočlověčenstva.

Je třeba si zapamatovat, že nejnižší duchovní stupeň obsahuje ohromné znalosti veškerých souvztažností, z nichž se může vytvořit jakákoli myslitelná situace, anebo je ji možno z nich vyčíst a převrátit, jestliže toto úsilí není vedeno s dobrým úmyslem. Naštěstí je negativnímu či zlému úmyslu vlastní, že se od nejnižšího stupně jako neexistujícího či nedůležitého odvrací nebo na něj nebere zřetel. Jak se však příslušníci pseudočlověčenstva stávají ve svém snažení více „zmoudřelými“ a pseudoznalými, mají v určitém okamžiku svého počínání sklon nalézt cestu zpět do nejnižšího duchovního stupně za účelem dosažení takového poznání. Jelikož se to ale činí s krajně negativním záměrem, nezíská se z toho nic ryzího a pravého, ale jen projekce vlastních očekávání, která jsou překroucením pravé skutečnosti. Je vlastní povaze nejnižšího duchovního stupně, že může být otevřen a přístupný jen kvůli dobrému záměru. Dobrý úmysl je klíčem k pravé duchovnosti. Jak se takový klíč získá či vytvoří, závisí na určení dobrého záměru.

Dobrý záměr se v tomto případě může definovat jako touha, přání a vůle poznávat, aby jeden byl lepší lidskou bytostí; aby byl více duchovní a více uznával a přijímal skutečnost, že veškeré Stvoření nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího a Jeho/Jejích Absolutních principů; a aby sloužil, sdílel a oplácel všemu Stvoření, takže se může zajistit všeobecné dobro a všeobecný prospěch - aby tedy byl veden Nejvyšším.

Takový záměr postupně opětovně otvírá nejnižší duchovní stupeň v rozsahu potřeb, které kdo v procesu svého duchovního pokroku má. Toto pravidlo se dá ovšem použít i na člověčenstvo jako celek, neboť se před Nejvyšším jeví jako jedna sentientní bytost.

Takový sklon není ale v pseudočlověčenství myslitelný, protože nebylo založeno na pozitivních a ryzích duchovních principech, ale na jejich zkažení. Tudiž jsou v konečném smyslu v této pseudospolečnosti přístupné jen negativní sklony. Jakýkoli

negativní záměr již samou svou podstatou uzavírá dveře a přístup k nejniternějšmu duchovnímu stupni.

Protože si ale pseudotvůrci uvědomují důležitost a nevyhnutelnost přežití tohoto stupně, napodobují ho utvořením a produkováním ideje ústředně situované moci a vlády, u níž se předpokládá, že vytváří vše a je za vše odpovědná. Aby však tato idea nemohla přivádět příslušníky pseudočlověčenstva k poznání a přijetí Nejvyššího, bylo do lidské mysli vloženo množství různých často sobě odporujících přístupů; definic, výkladů a chápání, aby se zabránilo v nalezení skutečné pravdy. Tato situace vede k zatemnění a nedorozumění ve vztahu k ideji pravé duchovnosti a pravého účelu a fungování člověčenstva.

2. Jelikož všechny duchovní hodnoty je možno poznat a pojmout pouze z nitra, tj. z nejniternějšmu duchovního stupně, uzavřením či znetvořením tohoto stupně začne existovat odlišný soubor hodnot oponujících duchovnosti. Jakmile se nejniternějši stupeň uzavře, nikdo se již neobrací dovnitř čili do „uvnitř“, kde se nacházejí ryzí principy života a kde se nalézají jeho významy a účely, ale namísto toho se obrací navenek k „vnějšmu“, kde nemohou začínat žádné skutečné hodnoty a kde ani nelze takovým hodnotám náležitě porozumět. Nejzevnějši čili vnějši stupeň se tak stává zdrojem a účelem života členů pseudospolečnosti. Protože ale není v tomto stupni myslitelný žádný skutečný život, postuluje se v něm a z něho život umělý - v trvání časově omezený. Časná povaha takového pseudoživota vede k závislosti a lpění na jeho umělých pseudohodnotách, kterými se členové pseudočlověčenstva stávají posedlí.

Takže všechny hodnoty života jsou umístěny v tom, co je odvozeno z vnějši čili přírodního stupně - do hmotných, pozemských, světských, fyzických a tělesných věcí, statků a rozkoší, které samy o sobě mají malou nebo nemají žádnou duchovní hodnotu. Protože takové hodnoty ale nejsou nepomíjivé a trvající, je účelem vlastnit jich více a více. To vede k iluzi jejich věčného trvání. Potřeba být lepší společností, lepším člověčenstvem či lepší lidskou bytostí je zaměněna potřebou mít více a lepších hmotných statků, více a lepších fyzických tělesných rozkoší a všech jiných požitků. Vše je tedy hodnoceno počtem a množstvím těchto statků a rozkoší v životě.

Tato situace nakonec vede ke lpění na tom, aby se tento život prodléval na Zemi, jelikož „jedincovo srdce je tam, kde jsou jeho hmotné statky“. Jakékoli jiné možnosti existence jiných životních hodnot se úzkostlivě vyhýbá, tato možnost se shledává vágní a nejasnou, nedostupnou a nakonec se zcela odmítne. Pouze v neustálém schraňování materiálních statků a hmotného fyzického a tělesného blahobytu a uspokojení lze spatřovat nesmrtelnost. Každý tedy touží zanechat na Zemi své jméno skrze své hmotné, fyzické a tělesné počínání a požitky, aby se zachovala iluze jeho hmotné a fyzické nesmrtelnosti.

3. Pseudoduchovní obsah pseudočlověčenstva je nasměrován k zevnějšnosti a tyto zevnějšnosti udržuje jako jedinou a možnou realitu. Zevnějšnosti nahrazují niternosti, ve kterých je Nejvyšší. Proto se pojetí Boha buď zcela nebere na zřetel, nebo je položeno na roveň s vnějšními hodnotami. Bůh je v této souvislosti pouze následkem či důsledkem zevnějšnosti, ale není jejich Tvůrcem. Takový Bůh je ovšem pseudobůh, jenž je uctíván a ceněn materiálními neduchovními prostředky a jejich prostřednictvím. Ve své pravé podstatě a formě je to uctívání hmoty a přírody a všech hmotných pomíjivých odvozenin. Takže pseudoživot pseudočlověčenstva je ve své esenci a substanci mrtvou pseudoduchovností.

4. Jelikož jsou všechny hodnoty takového pseudočlověčenstva přesunuty z niterností do zevnějších, vnitřní subjektivní obsah lidského života je podceňován a nepovažuje se za tak důležitý, jako je vnější pozice, role a maska, dle níž se hodnotí každý jednatel.

Duchovní blahobyt jednotlivce není již déle účelem takového pseudočlověčenstva. Namísto toho se pseudočlověčenstvo stává samo sobě účelem a je zaměřené na cíl svého vlastního udržování a zachování bez ohledu na kohokoli či cokoli jiného. Individuum je tedy obětováno abstraktnímu nejasnému „celku“, který sám o sobě nemá žádný účel a žádnou realitu. Individuum se již nepovažuje za celek sám o sobě a společnost za celkový součet mnoha celků, ale namísto toho se jednatel považuje za nahraditelnou a obětovatelnou část toho celku, který sám o sobě a v sobě nemá žádnou hodnotu. To nakonec vede k úplnému přehlížení a nerespektování individuálního života.

5. V pseudoduchovním pojetí pseudočlověčenstva neexistuje žádná idea pravé jednoty, jednosti a harmonie jednotlivých celků. Popření pravých duchovních principů, které zakládají tuto jednotu, jednost a harmonii jako odraz věčné přítomnosti Nejvyššího, vede pouze k zevnímu potvrzení těchto principů. Jelikož je ale jejich projevení se ve skutečnosti a v konkrétním životě člověčenstva možné jen skrze vnitřní přijetí jejich existence, jsou obráceny v opak. Namísto jednoty je výsledkem úplné rozdělení a rozložení; namísto jednosti je výsledkem frakcionalizace a dezintegrace; a namísto harmonie je výsledkem nesoulad.

Takové pseudoprincipy nevyhnutelně vedou k rozvoji pseudočlověčenstva, které je neslučitelně rozděleno do mnoha ras, národů, stran, politických systémů a mnoha náboženství, z nichž každé je v neustálém protikladu k tomu druhému. Jejich zdánlivé sjednocení se může udržovat jen silou, tresty, vyhrůžkami, podplácením či úplatkářstvím.

Jednotící princip lze nalézt pouze v přijetí pravých duchovních principů. Protože je ale účelem tohoto pseudočlověčenstva prokázání možnosti existence neduchovního pseudočlověčenství, není žádná taková jednota ani pozorovatelná, ani možná, ani proveditelná a je sotva kdy žádoucí. Tudíž jsou tyto rozštěpy, rozdělení, frakce, manipulace a jiné negativní reakce nutnými důsledky a výsledky uspořádání pseudočlověčenstva.

6. V pseudoduchovní struktuře pseudočlověčenstva, která předpokládá nutnost existence mnoha ras, národů, skupin, stran, politických systémů, vlád, států a náboženství, je vrozeným důsledkem rozvoj zvláštních ustanovení, institucí a úřadů, které slouží zachování a udržování jejich vlastního uspořádání. Vše a každý, kdo není v souladu s nařízeními takových ustanovení a institucí, se vyloučí a obětuje. Ustanovení a instituce se stávají samoučelnými a sebeudržujícími, pohlcují jakoukoli potřebu pro uznání hodnoty a důstojnosti jednotlivce. V takovém uspořádání neslouží ustanovení a instituce žádnému jednotlivci, ale každý jednatel je zvlášť utvořenými okolnostmi donucen, aby sloužil těmto institucím a ustanovením a aby se jimi institucionalizoval a aby jim byl oddán. Příslušníkům pseudočlověčenstva je v mysl pečlivě vštěpována idea, že bez této struktury nemohou přežít. Aby se prokázala pravdivost této ideje, je ustanoven, udržován a zachováván životní styl s vyloučením všeho, co by mohlo jeho účastníky vést k víře, že jejich přežití je možné mimo tento životní styl. To vede ke strnulému udržování, zachovávání a podporování struktury, dokud se nestane všemocnou autoritou, která nahrazuje jakékoli individuální duchovní potřeby. Tak se sama o sobě stává konformita, uniformita a přichylnost k jednomu životnímu stylu žádoucím pravidlem a sebenapáječím se systémem nahrazování.

Taková struktura se stává pseudobohem, který je uctíván s oddanou horlivostí, věroukou a slepotou.

7. Jelikož je struktura pseudočlověčenstva vybudována na hodnotách protikladných pravé duchovnosti, jsou všechny jeho principy pseudoprincipy, které odvozují svůj původ z nenávisť, agrese, bláznovství, sebelásky a sebevýlučnosti této struktury. Tak se nevyhnutelně staly veškeré dějiny tohoto pseudočlověčenstva dějinami krvavých válek, agresí, dobývání a všech ostatních bláznivých a ničivých událostí, které jsou přirozenými následky nedostatku pravé duchovnosti. Bláznivost této situace je zesílena a zvětšena skutečností, že největší hrdinové tohoto pseudočlověčenstva jsou ti, kdo nejvíce zabíjeli, dobývali, ničili a vedli nejvíce válek pro slávu svého národa a svoji vlastní. Stávají se příklady a idoly, s jakými se má ztotožňovat a jaké se mají následovat.

8. Intolerance, arogance, hrubost, agresivita, pocit vlastní výjimečnosti a všechny ostatní negativní projevy, které doprovázejí život pseudočlověčenstva, vytvářejí velmi neobvyklou a jedinečnou pozici planety Země a jejích obyvatel v Galaktické a Všeuniverzální rodině. Na Zemi se pohlíží jako na nemocnou, rakovinnou a nenormální buňku, která je neustálým ohrožením blahobytu celého Stvoření. Je tolerována jen kvůli poučení z takového příkladu a ten je dovoleno zobrazit v odpovědi na tu původní otázku.

Proto se Země a její obyvatelé starostlivě hlídají a omezují, aby se - jako důsledky neduchovního a pseudoduchovního zaměření této planety - nemohly šířit jed, zamoření a nákaza jejich neduhů. Tato planeta je takřikajíc po mnoho milionů let v karanténě a bude v ní, dokud se nezíská plné poučení a dokud se zde neustanoví znovu původní duchovní smysl a funkce člověčenstva. Kdyby taková snaha z nějakých či jiných důvodů selhala, bylo by nutné chirurgické odstranění této rakovinné buňky a její obrácení v popel poté, co se splní účel tohoto rozpoložení. Toto je pouze vzdálená možnost či jedna z možností volby, které jsou k dispozici k tomu, aby se zastavilo šíření této smrtelné nákazy. V současnosti je všeobecnou snahou zarazit další šíření tohoto rozpoložení a zahájit léčbu a návrat k původnímu a ryzímu duchovnímu stavu a procesu.

9. Pseudostruktura pseudočlověčenstva projevující se ve svých početných rasách, národech, politických systémech, odděleních, skupinách, stranách a pseudonáboženstvích vyžaduje rozvoj něčeho přesvědčivého a velkolepého, aby to navždy udržovalo, podporovalo i umožňovalo pokračování a setrvávání jí odpovídajícího členění. K tomu je nutno, aby tomuto účelu sloužil rozvoj tradic a zvyků. Takové tradice a zvyky v rámci nejrůznějších systémů vedou k nahromadění určitých stylů, pravidel a nařízení i zvyků, které vytvářejí jednotlivé kultury. Každá kultura se pak stává nástrojem a zbraní, kterými se vynucuje, aby se všechny tradice a konvence ctily, uctívaly a neustále udržovaly bez toho, že by se připustilo něco nového či něco mimo toho, co se nachází ve vlastní kultuře. Od té chvíle se VŠE vyvozuje a buduje z pravidel těchto zvyků a tradic, čímž se posilují kulturní návyky a rozdíly, což dusí, zkresluje, kazí, likviduje a odvrhuje cokoli vskutku duchovního.

Pravá duchovnost ve své dynamické povaze vyžaduje neustálý duchovní pokrok, pohyb a změnu. Jestliže se duchovnost pro člověčenstvo blokuje a zadržuje, vede to k rozvoji pseudoduchovnosti a je vytvořeno pseudočlověčenstvo z principů opačných k pravé duchovnosti: Stagnace, nepohyblivosti, úpadku, zvyků, tradic a uctívání kultur, které uctívají vše staré a dusí vše nové.

Naštěstí je však přirozeným kurzem jakéhokoli Stvoření věčný pokrokový rozvoj duchovního obsahu. Pseudočlověčenstvo nabralo nepřirozený kurz, který se musí neustále vnučovat, aby zachovávalo svůj status quo. Kvůli tomuto přirozenému

směřování ve vždy strnule tradiční a navyklé kultuře poskytuje Absolutní Božská prozřetelnost Nejvyššího příležitosti k prolomení stagnujícího nahromadění a něco nového se stává přístupným k přijetí, aby znovu zahájilo proces pokroku.

Kvůli přijatým zvykům a tradicím lidských kultur však cokoliv, co z nich vyplývá nebo co se z nich vybuduje, vyplývá a buduje se z nesprávných a zkreslených předpokladů, neboť všechny tradice a zvyky jsou samou svou povahou zastaralé a blokují jakýkoli duchovní pokrok. Proto nikdo nemůže nikdy dojít k žádným rozumným závěrům o pravém smyslu života a duchovnosti, když zakládá své závěry na tradicích a zvycích jakékoli kultury.

Je velkým duchovním omylem věřit, že pravé pochopení a vysvětlení těchto hodnot je možné pouze v rámci těchto kultur a jejich tradic a zvyků. Ve skutečnosti je pravdou pravý opak: Aby se dospělo k jakýmkoli rozumným závěrům o životě, duchovnosti, vesmíru a Nejvyšším, je třeba zcela, úplně a absolutně nebrat ohled na všechny a jakékoli zvyky a tradice. Je nutné si pamatovat, že tradice a zvyky byly vytvořeny pseudotvůrci, aby blokovaly a dusily skutečnou pravdu, která je vždy dynamická. Tedy: Jedině když se přesáhnou všechny tradice a zvyky všech těchto kultur, může vyvstat a být pojímán pravý význam života a duchovnosti.

10. Struktura pseudočlověčenstva je budována v zásadě na dvou pseudoprincipech:

První pseudoprincip tvrdí, že ve stvoření není nic duchovního. Stvoření a život jsou výsledkem pouhé náhody bez toho, že by jakákoliv zvláštní „vnitřní“ či „vnější“ nezávislá síla způsobovala jejich vznik.

Druhý pseudoprincip, který protiřečí prvnímu, vytváří pseudoduchovnost; připouští a uznává existenci zvláštní síly, která má dopad na život a na vytváření všeho Stvoření a života, ale popisuje ji, vykládá a chápe záměrně zkresleně a přikládá ji nepravé osobě či nepravým osobám.

Oba pseudoprincipy vytvořili pseudotvůrci v peklech a vštípili je pseudočlověčenství, aby odvedli jeho příslušníky od pravé duchovnosti.

Ve své podstatě a formě plní oba pseudoprincipy stejný cíl: jeden popírá jakéhokoli Stvořitele, druhý ustanovuje pseudostvořitele či více pseudostvořitelů, kteří nejsou pravým Stvořitelem. Uznávání a uctívání pseudostvořitele či pseudostvořitelů, kteří jsou relativní ke Stvoření a nemají Absolutní tvořivou moc, je jak neduchovní, tak i odmítnutím existence jakéhokoli Stvořitele vůbec. Cokoli je stvořené a relativní, neobsahuje v sobě žádnou duchovnost. Duchovnost se do toho může vštípit jedině uznáním této relativity stvořeného k Absolutnímu Nejvyššímu a z Něho/Ní. Uctíváním nepravé bytosti či vyznáváním překroucené duchovnosti se nikdo nestává duchovním.

Proto jsou všechna existující pojetí, všechny názory, systémy víry či náboženské doktríny bez jakéhokoli vyloučení čehokoli ve své podstatě a formě vpravdě materialistické a neobsahují v sobě žádnou duchovnost.

Protože jsou všechny náboženské doktríny vybudovány na překroucené duchovnosti tradic a zvyků, všechny obsahují zrnka pravdy kvůli skutečnosti, že překrucují původní pravé duchovní ideje. Je možno překroutit jen to, co je samo o sobě pravé a ryzí. Pokroucení překrouceného není žádným pokroucením, ale potvrzením tohoto pokroucení.

Aby se získala tato zrnka pravdy, obsažená v těchto deformacích, musí se nejdříve odstranit všechny deformace. Tehdy a jedině tehdy vyjdou zrnka pravdy na povrch a využijí se pro vybudování a rozvoj pravého duchovního náboženství a pravého a ryzího člověčenství. Tato kniha je zatím posledním krokem v pořadí a nemůže vysvětlit vše.

11. Uspořádání pseudočlověčenstva projevující se v početných odděleních, rasách, národech, politických systémech, stranách, skupinách a v množství neduchovních náboženství a systémy víry rozvíjí vrozený sklon veškerých uvedených oddělení prohlašovat se jako nadřazené všemu a každému jinému. Jedině tím, co o sobě prohlašují, a tím, za co se považují, se mohou tato oddělení udržovat.

Kvůli tomuto přístupu zuří mezi nimi od počátku pseudočlověčenstva neustálá bitva o panování, vládu, výlučnost a zvláštní privilegované postavení. Tato situace přímo souvztáhá s uspořádáním, které existuje v peklech. Byla vložena do pseudočlověčenstva na planetě Zemi, aby se zničila pravá duchovnost, která neobsahuje ani zmínku o nadřazenosti, podřízenosti, výlučnosti či zvláštním výsadním rozpoložení. Cokoli je dobré, je dobré, a protože je to dobré, je to správné, a tudíž pravdivé. Toto je pravdou. Vše dobré je z lásky, vše pravdivé je z moudrosti a veškerá moudrost je z lásky a pravdy. Ty obě se zároveň odvozují z Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího. Proto se žádná z nich nemůže nadřazovat či podřizovat jiné, neboť jsou obě zároveň ze stejného Absolutního zdroje.

Jelikož je ale pseudočlověčenstvo vybudováno na protikladech a zkresleních ryzích duchovních principů, musí neustále vytvářet podřízené stavy, které bojují za nadřazenost a výlučnou pozici až do stádia zotročení, znásilnění, potlačení, utiskování, pronásledování a likvidace všeho, co mu neslouží a co neuznává jeho pseudonadřazenost.

12. Účelem a cílem vytvoření pseudočlověčenstva je zničení a eliminace jakéhokoli pravého člověčenstva, aby se nemohlo uskutečnit přidání Absolutních duchovních principů Nejvyššího. Takže je každý člen pseudočlověčenstva nucen buď spoléhat na vlastní vnitřní zdroje (které nejsou rozmnoženy celkovým souhrnným součtem pozitivních zkušeností a výrazových forem všech příslušníků), či se musí přizpůsobit a přilnout pouze k těmto deformacím a nepravdám, které jsou za tímto účelem neustále produkovány s pomocí tradic a zvyků jakékoli dané kultury anebo pseudonáboženství. V první situaci se jedinec stává izolovaným a vyvrženým. Ve druhém případě jsou jeho vnitřní zdroje potlačeny omezenými a vnucenými tradičními a obvyklými výklady všech událostí a dějů.

13. Uspořádání pseudočlověčenstva, které je vybudováno na protikladných principech ke skutečnému člověčenstvu, vyžaduje, aby všichni jeho členové byli závislí na této struktuře a aby je omezovala. Rozvoj pravého člověčenstva je budován na svobodě a nezávislosti jeho jednotlivých členů. Pseudočlověčenstvo se na druhé straně může rozvíjet jen s omezeními, tabu, zákazy, nátlaky, potlačováním a nedostatkem svobody a nezávislosti. Přirozený, a tedy řádný rozvoj života jednotlivce je možný pouze na základě svobody a nezávislosti, jelikož toto je imanentním zákonem pravé duchovnosti. Jakékoli potlačení a ochuzení tohoto rozvoje vede k rozvoji rozsáhlých pocitů viny, strachu a obav, čehož výsledkem je masivní neuróza a psychóza.

Pseudočlověčenstvo svým vytvářením všemožných druhů zákazů, tabu, omezení atd. ochuzuje své členy o jejich základní, esenciální a substanciální potřebu vlastního rozvoje. Taková potřeba není v souladu s destruktivním účelem a cílem pseudočlověčenstva. Proto jsou vloženy do duše lidí pocity viny, aby jakékoli

odchýlení od pravidel stanovených pseudočlověčenstvem aktivovalo tuto vštípenou vinu, což vede ke strachu, obavám a potřebě potrestání.

Takže jsou všechny pseudoprincipy pseudočlověčenstva založeny na nenormálnosti a bláznivosti zvrácených duchovních pojetí.

14. Jak bylo před tím uvedeno, původním účelem náležejícím k založení pseudočlověčenstva byl důkaz, že pravé duchovní principy jsou pro fungování jakékoli společnosti nejen zastaralé, ale i nepotřebné a nedostatečně inteligentní. Tento účel vede k úplnému oddělení pseudočlověčenstva od přímého uvědomění, přístupu a přímé komunikace vzhledem k ostatním dimenzím a ostatním duchovním světům a jejich obyvatelům.

Pseudotvůrci se obzvláště vynasnažili, aby zničili jakékoli mosty spojující lidstvo a každého jedince s duchovním světem a jeho obyvateli.

Jedním přístupem bylo vložit - obzvláště přírodovědcům a materialistickým filosofům - ideje, že není žádný duchovní svět a že život a vše ostatní se omezuje na funkci a proces hmoty a jejích prvků. Tak došlo k popření jakéhokoli jiného stavu a procesu než toho, který se nalézá v přírodním čili hmotném stupni Stvoření.

Jiným přístupem ke zničení mostů bylo stvoření všech typů pseudonáboženství, která v zásadě vyznávají a přijímají existenci duchovního světa a věčného života, ale zabraňují jakémukoli přímému styku a komunikování s jakýmkoli duchy pod pohrůzkou věčného zatracení v peklech.

Ten i onen způsob ve své podstatě vede k pochybnostem o existenci takových světů a vnitřně působí na lidi, aby je popírali nebo považovali za něco nedůležitého, nejasného a nepotřebného k tomu, aby se nad tím uvažovalo a zabývalo se tím. Tento přístup odnímá uvědomění si toho, že být neustále v přímém kontaktu a přímé komunikaci s duchovním světem je pro duchovní blahobyt člověčenstva a jeho členů životně závažné, protože tento svět je nejniternějším stupněm, a tedy samým životem přírodního světa. V přírodním světě se konkretizují a projevují všechny korespondenční faktory duchovního stavu událostí. Popřením tohoto faktu pseudočlověčenstvo postupně plní svůj účel - vymýtit a zlikvidovat u svých členů představu pravé či jakékoli duchovnosti.

15. Dalším krokem ve vývoji pseudočlověčenstva bylo - jako výsledek zničení mostů do duchovního světa - znásilnění, zvrácení a přehlížení zákona souvztažností, na němž je postaveno veškeré Stvoření a udržováno v řádu a v intra- či inter-komunikaci. Tento zákon stanoví, že všechny příčiny a principy počínají v nejniternějším stupni Stvoření, kterým je první neboli nejniternější stupeň se svou sférou - nastávající, probíhající a stávající se bezprostředně z Nejvyššího. Z tohoto stupně a skrze souvztažné faktory všech ryzích idejí, aktivit a emanací, které jsou započaty v tomto centru, to jest z Nejvyššího, nastávají, probíhají a stávají se všechny následné a simultánní kroky a stupně Stvoření. Tedy jakákoli idea či snaha, která nastává, probíhá a stává se v duchovním nejniternějším kroku a jeho stupních, se projevuje po všech úrovních, krocích a stupních až do nejzevnějšího následného kroku přírodního světa a jeho úrovně a stupně. Takové ideje a počiny se jeví ve formě, tvaru a obsahu, které jsou v souladu s povahou každého následného a souběžného kroku, úrovně a stupně, dokud se nestanou zcela konkrétními a fixními v přírodním stupni ve formě jeho prvků nebo v konkrétním chování a jednání lidských bytostí.

Zničením těchto mostů se pseudočlověčenstvo oddělilo od přenášení těchto korespondenčních faktorů ve správném a náležitém sledu. Správný a náležitý sled je

podstatný pro přežití zdravého člověčenstva, protože mu neustále přináší nové a svěží tvůrčí ideje k realizaci a manifestaci. Jakmile se tento sled jakkoli oddělí, pozmění či deformuje, podpůrný systém života člověčenstva je udušen, což vede nakonec k zániku pravého života.

Pseudotvůrci pseudočlověčenstva si byli vždy vědomi této situace a důležitosti neustálého toku souvztažných faktorů z nejniternějších stupňů pro přežití člověčenstva. Aby si zajistili, že jejich plán kvůli tomuto přerušení neselže, vytvořili, jak již bylo uvedeno, pseudoniterný duchovní stupeň duchovního světa ve formě pekel, kde jsou všechny ryzí souvztažnosti zaobaleny, zvráceny, překrouceny a přeneseny v této nové formě pseudočlověčenství, aby se tak zachoval pseudoživot souvztažností.

Je třeba si pamatovat, že takto zkažené a překroucené souvztažnosti obsahují zrnka pravdy, což umožňuje udržování a podporu života za všech okolností. Jak již bylo uvedeno, je možné zkazit a deformovat jen to, co je skutečné a má pravý život ze sebe a v sobě. Nic jiného nelze zkazit a deformovat. Takto je například dobro obráceno ve zlo a pravda v lež. Protože zlo a nepravda mohou ale žít a udržovat se pouze existencí dobra a pravdy, jakékoli vložení zla a nepravdy do pseudočlověčenstva a jeho systému podporuje pseudoživot z důvodu, že musí být přítomna idea dobra a pravdy, aby se uvědomila povaha zla a nepravdy. Takže se láska ke zlu a nepravdě stává samotným životem pseudočlověčenstva. Principem zde je láska, a ta je náležitým a pravým duchovním principem. Z lásky vzniká život a je jí udržován a podporován. Pravý život je v milování Nejvyššího. Tudíž cokoli kdo miluje, stává se jeho životem. Když někdo nemiluje Nejvyššího, musí milovat někoho nebo něco jiného, aby přežil. Toto je souvztažný činitel Stvoření, jelikož láska je jedním z Absolutních principů Nejvyššího a souvztaží s životem a jeho atributy a odvozeninami. Takže je nutné něco či někoho milovat, aby se bylo a žilo.

Pseudotvůrci užíli tohoto zákona souvztažností, aby vytvořili stav a proces - který je opakem pravého principu lásky a pravdy - pekla, kde se produkují neustále zla a nepravdy za účelem náhrady lásky k dobru a pravdě, tedy k Nejvyššímu, láskou ke zlu a nepravdám, tedy k sobě. Taková láska je pak vpravena do pseudočlověčenstva a je schopna udržovat a podporovat jeho přežití. Tyto deformace a perverze neustále působí vedle všech korespondenčních faktorů duchovního světa.

16. Přerušení, deformace a zkáza pravého duchovního sledu z nejniternějšího duchovního stupně a zničení mostů do duchovního světa spolu s přehlížením zákona souvztažností vede k rozvoji pseudočlověčenstva, které nakonec popírá existenci či platnost jakýchkoli duchovních zákonů, které zřejmě nahrazují všechny a jakékoli přírodní zákony a zákony fungování hmoty. Takže fyzické zákony a zákony hmoty pozorované a popsané přírodními nástroji se považují za základnu a základ vysvětlení jakéhokoli jevu. Tyto jevy se stávají vysvětlujícími samy sebe. Takové vysvětlení všech jevů vede k nesprávným a mylným závěrům o nich a dostává všechny členy pseudočlověčenstva do rozpoložení neustálé iluze o skutečnosti. Takže co je reálné, je považováno za iluze a iluze se považuje za realitu.

Jakmile se přestane s výkladem jakéhokoli jevu na základě duchovních principů, pravá esence a substance takového jevu se zcela přehlíží a ztrácí, a takové jevy se popisují a chápou v pojmech, které nemají vůbec žádný skutečný vztah k jejich podstatě.

Proto je život pseudočlověčenstva založen na velkolepé iluzi a deformaci pravé skutečnosti, takže se nemůže nazývat pravým životem, ale pouze iluzí čili pseudoživotem.

17. Přehlížení, nebo popírání a deformování pravého významu duchovnosti a jejího života, který je ve vnitřním nejnítěrnějším stupni, vede k rozvoji neustálého zdůrazňování zevních svazků a vnějších vymožeností veškerých systémů pseudočlověčenstva. Popíráním niterných duchovních principů ve svých systémech zvrátilo pseudočlověčenstvo všechny systémy v pseudosystémy. V takových pseudosystémech je vrozenou potřebou zakládat jakýkoli vztah pouze na vnějších požadavcích, zvycích a tradicích bez toho, že by se to jakkoli skutečně dotýkalo nitra.

Skutečný pravý vztah lze vytvořit pouze ze srdce, to jest z nejnítěrnějšího stupně. Vnější svazky a vztahy nemohou vytvořit, udržovat a podporovat žádné vztahy trvalé, neboť postrádají niterný život. Skutečný život jakéhokoli takového vztahu může vzniknout pouze v duchovních niterných činitelích. Popírání či přehlížení těchto činitelů likviduje skutečný život a to vede v těchto vztazích k povrchnosti, přechodnosti a vystřízlivění. Proto nemají jakékoli hodnoty, svazky a vztahy pseudočlověčenstva žádný hlubší význam, ani nemohou sloužit jako skutečná základna pro sdílení, vzájemnost a vytváření jakýchkoli nových tvořivých idejí. Když se sdílejí a oplácejí jen povrchní, povrchové zevnějšnosti bez toho, že by v tom bylo zahrnuto cokoli jiného, nesdílí se a neoplácí ve skutečnosti nic. V takovém případě nemohou v pseudočlověčenství existovat žádné skutečné svazky a vztahy.

18. Jak bylo před tím sděleno, ustanovili pseudotvůrci v duchovním světě zvláštní pseudoduchovní stav a proces, zvaný peklo, za účelem konečné likvidace veškeré duchovnosti a Nejvyššího. Jedním z prostředků této likvidace je soustavná reverze všech existujících principů tak, že se původní cíl a účel stává pouze prostředkem a původní prostředky k provedení cílů a účelů, se stanou cílem a účelem samy o sobě. V takovém uspořádání je vše umístěno vzhůru nohama.

Taková je struktura pseudočlověčenstva vytvořená pseudotvůrci z jejich pseudoduchovního stavu a procesu. Vše, co nemá samo o sobě a v sobě žádný smysl, účel, cíl a žádnou hodnotu, je považováno za nejzazší výtěžek pseudočlověčenstva a obráceně: Pravý smysl, účel a cíl a skutečné hodnoty jsou znetvořeny, zneužity, užity nesprávně, úplně se popírají či ožívují se jen jako prostředky k cílům, které nejsou cíli vůbec.

Klasickým příkladem toho je přehlížení věčného duchovního života, který je účelem, cílem a hodnotou sám o sobě, dávající pravý smysl lidskému životu; namísto toho se vše nachází v hmotných, pozemských, světských, časných přechodných a povrchních věcech, které samy o sobě nemají žádnou hodnotu či žádný smysl. Takové hodnoty a bezvýznamné věci se tedy samy o sobě stávají účelem a cílem namísto toho, aby by staly prostředky dosažení většího duchovního uvědomění.

19. Jelikož je pravá povaha pseudočlověčenstva sebestředná a sobecká bez jakéhokoli ohledu na cokoli jiného, musí vše existující sloužit této sebestředné a sobecké povaze. To nakonec vede k rozvoji úplného přehlížení čehokoli a kohokoli existujícího. Neuvažuje se o rozvoji chápání účelu, cíle a funkce čehokoli existujícího, neslouží-li to nakonec sobeckým a na sebe soustředěným potřebám pseudočlověčenstva. Přírodní prostředí příslušníků pseudočlověčenstva a jeho zdroje se proto považují za něco cizího a nepřátelského a nemilosrdně se vykořisťují bez jakéhokoli ohledu na jeho funkci a ekologii. Takže se porušují zákonitosti rozvoje přírody a jejích zdrojů či se navždy zcela pozměňují, což nakonec vede k vytvoření nehostinného a nepřátelského životního prostředí (k vyplňující se věštbě), což přináší lidem mnoho katastrof a kataklyzmat a takzvaných nehod ohromných rozměrů a neobvyklého charakteru.

20. Jelikož jsou všechny motivační činitele všech aktivit a produkčních činností pseudočlověčenstva určeny jeho sobeckou sebestřednou povahou, není v těchto aktivitách a produkcích žádný nejzazší ohled na prospěch veškerého člověčenstva, na všeobecné blaho a užitek či na univerzální principy. Cokoli se vytváří, vytváří se s nesprávnou motivací bez ohledu na to, že to má prospívat mnohým. Avšak prospěch všech není účelem a cílem této produkce, ale jen prostředkem sobeckých a sebestředných motivačních faktorů. Takový postoj vložili do mysli pseudočlověčenstva jeho pseudostvořitelé jako součást plánu úplného zničení duchovnosti.

Když někdo koná něco s ohledem na všeobecné blaho, stává se více duchovním. Ale dělá-li něco kvůli sobě a užívá-li princip všeobecného blaha pro své vlastní sobecké motivy a účely, stává se méně a méně duchovním, dokud nedosáhne bodu, kdy miluje jen sebe a nenávidí cokoli a kohokoli jiného, neslouží-li podpoře jeho sobeckosti. Sebeláska a nenávisť vedou nakonec ke zničení duchovnosti obecně a vlastního života jednotlivě, což je nejzazším cílem pseudočlověčenstva a což dává příklad konkrétní odpovědi na otázku: jaké je to být bez jakékoli duchovnosti.

21. V pseudočlověčenství je vše zpřeházeno, zkaženo a zdeformováno, což vede k rozvoji a ustanovení sebeuvědomění založeného na míře odpadnutí od pravé duchovnosti. Čím větší je úpadek duchovnosti, tím větší je sebeuvědomění pseudočlověčenstva. Takové sebeuvědomění není ovšem skutečným sebeuvědoměním, ale pseudosebeuvědoměním. Skutečné sebeuvědomění je postaveno na uvědomění přítomnosti Nejvyššího a každý stav uvědomění vede k větší duchovnosti a rozvoji skutečného já. Avšak v pseudosebeuvědomění se vše hodnotí a oceňuje dle skutečnosti, jak málo duchovnosti to obsahuje. Čím méně duchovnosti, tím větší hodnota a cena a opačně: Čím více duchovnosti, tím méně je to hodnotné.

22. V pseudosebeuvědomění pseudočlověčenstva není místa pro skutečné duchovní hodnoty života ani pro život sám. To u pseudočlověčenstva vede k rozvoji přístupu, jehož výsledkem je arogance, nemilosrdnost, pýcha, velikášství, pompéznost a vlastní ospravedlňování. Takové postoje nevyhnutelně vedou k fabrikaci, ospravedlňování a užití prostředků hromadného ničení a rušení přirozeného vývoje Země. Není-li ceněn skutečný život, ale namísto toho se uctívá pseudoživot, pak cokoli je ze skutečného života, je nepřístojné, rušivé a pohromou pro pseudoživot, a tedy se to musí zničit. Takový je následek neduchovního anebo pseudoduchovního uspořádání pseudočlověčenstva. Kdyby se ponechalo samému sobě, důsledkem by bylo úplné a konečné zničení veškerého života včetně jeho vlastního pseudoživota.

23. Přirozeným trendem skutečného života je neustálý pokrok každého a vše slouží tomuto účelu. Takový trend je v uspořádání pseudočlověčenstva nemyslitelný. Protože je toto uspořádání postaveno na protikladech k tomuto trendu, jsou všechny snahy pseudočlověčenstva poháněny k závěrečnému potlačení lidského rozvoje ve všech sférách života a k tomu, aby se podporovala vzdělaná nevědomost, což vylučuje a uzavírá pravý zdroj ryzího poznání a základnu skutečného pokroku – duchovnost. Tato tendence vyžaduje rozvoj pseudovědy, pseudovzdělání a pseudonáboženství, které lidi udržují v úplné temnotě a slepotě, představujeme zfabrikované pseudoskutečnosti jako reálné a reálná fakta jako pseudoskutečnost. Taková situace zajišťuje, že žádná pravá duchovnost nemůže proniknout, jelikož každý musí být závislý na těchto falešnostech a musí jim naslouchat.

24. A konečně, aby se pseudočlověčenstvo udržovalo ve větší a silnější tmě a slepotě, pseudotvůrci neustále podporují užívání monstrózních a grandiózních ohavností ve formě pseudoduchovních náboženství, doktrín, vyznání a rituálů, které předstírají

uctívání a službu vzhledem k Nejvyššímu, ale které ve skutečnosti nenápadně a prohnane odvádějí pryč od Nejvyššího a od pravé duchovnosti. Zakládajíce na vloženém pocitu viny, strachu z potrestání a věčného zatracení, zavádějí a odvádějí lidi od skutečného zdroje lásky a moudrosti a rdousí pravou duchovnost, která je vždy založena na svobodě, nezávislosti, lásce, moudrosti a Absolutní milosti.

Tyto ohavnosti jsou jedněmi z nejvychytralejších nástrojů pseudotvůrců, které zfabrikovali v peklech a vložili do pseudočlověčenstva, aby jejich plán na zničení skutečné duchovnosti mohl uspět.

Z toho, co bylo řečeno v těchto čtyřadvaceti bodech, je nyní možno, jestliže si to někdo přeje, rozlišit ideje toho, kam vede odpadnutí pravé duchovnosti a jaké jsou důsledky a následky takového duchovního úpadku na rozvoj člověčenstva jako celku. Veskrze se tak odpovídá živým příkladem na původní otázku, jaké je to být a existovat bez duchovnosti.

Jako před tím je třeba si ovšem zapamatovat, že tato kniha je pouze přiblížením skutečné pravdy. Je to vyšší krok k pochopení pravé podstaty těchto událostí. To, co je zde zjeveno, je zjeveno s ohledem na současné potřeby člověčenstva z hlediska jeho návratu ke skutečnému duchovnímu pokroku. Jakákoli aproximace pravdy není samotnou celou pravdou. Tudíž existuje přesahující vysvětlení a chápání toho všeho vzhledem k chápání a vysvětlení, které představuje tato kniha. Je však důležité si uvědomit, že toto přesahující chápání nelze získat, nepřijme-li se nejprve současné zjevené vysvětlení a chápání těchto skutečností.